

Soruşturma: Hisar Kısa Film Seçkisi Yönetmenlerinin Ağzından Kısa Film

Mithat Alam Film Merkezi, 2005 yılından bu yana bir yıl içerisinde yapılmış en iyi on kısa filmi kapsayan Hisar Kısa Film Seçkisi'ni gerçekleştiriyor. 2008 yılı seçkinde yer alan filmlerin yönetmenleriyle gerçekleştirdiğimiz soruşturma Türkiye'de kısa filmin şimdisi ve geleceğiyle ilgili genel bir fikir sağlaması ve kısa filmcilerin yine genel olarak ne gibi zorluklarla karşılaştıkları ve sinemayla ilişkilerinin hangi boyutlarda olduğunu göstermesi bakımından fikir açıcı oldu. Bu yılın ilginç bir özelliği de seçkide filmi yer alan 10 yönetmenden beşinin yurtdışında sinema eğitimi almış ve/veya yaşıyor olması. Yönetmenlerin cevaplarını her yıl olduğu gibi kısa filme dair ana konu başlıkları altında topladık. Yurtdışında yaşayan yönetmenleri de göz önünde bulundurarak belli konularda karşılaştırma yapmalarını istedik. Böylece kısa filmle ilgilenen kişilerin aynı konuda neler düşündüklerini ve değişik koşullarda çalışmanın yarattığı farkları açıkça görebilir hale geldik.

Soruşturmaya Katılan Yönetmenler (soyadı sırasına göre)

Banu Akseki (*Bir Temizlikçi Kadının Düşleri*, 2008)

Deniz Arslan (*A Possible End*, 2008)

Mehmet Aslan (*Bir Cinayetin İki Öyküsü*, 2008)

Mustafa Emin Büyükcoşkun (*Sardunya*, 2008)

Can Evrenol (*Vidalar*, 2008)

Sait Korkut (*İrem*, 2008)

Hakan Savaş Mican (*Yaban*, 2008)

Melisa Önel (*Omega Tilki*, 2008)

Didem Şahin (*Beyrut'a Gittiğimi Anneme Söylemeyin*, 2008)

Seyfettin Tokmak (*Güvercin Taklası*, 2008)

GENEL SORULAR

Bu kaçınıcı filminiz?

Banu Akseki: İlk filmim.

Deniz Arslan: Reklâm, müzik videoları ve belgesel yönetmenliği yaptım. Ama belirli bir konuyu anlatmayı denediğim ilk filmim.

Mehmet Aslan: Üçüncü filmim.

Mustafa Emin Büyükçoşkun: İkinci filmim.

Can Evrenol: İlk filmim.

Sait Korkut: Üçüncü filmim.

Hakan Savaş Mican: Bu ilk kısa filmim. Daha önce okulda çektiğim ilk yıl kapanış filmim var ancak o okul tarafından bir deneme olarak görülüyor ve dışarı gönderilmesine izin verilmiyor. Bu açıdan ilk filmim.

Melisa Önel: Bu kadar yapım gerektiren ilk filmim. Ama daha önce 4 ve 1 dakika olmak üzere küçük denemeler yapmışım.

Didem Şahin: İlk filmim.

Seyfettin Tokmak: Dördüncü filmim.

Çekim öncesinde nasıl bir ön hazırlık yaptınız?(Senaryo, oyuncu, mekân, vs.)

Deniz Arslan: Özel bir hazırlık yapmadım. Tabii öncelikle fikir vardı. Sonrasında senaryoyu yazıp aynı zamanda arkadaşım da olan iki aktöre teklif götürdüm. Biraz prova yaptık, mekân için araştırma yaptıktan sonra da çekimlere başladık.

Mehmet Aslan: Öykü yaklaşık iki yıldır elimdeydi. Kesin kararımı verdikten sonra senaryolaştırmaya başladım. Oyuncular kafamda önceden netleşmişti. Mekânla ilgili birçok yer dolaşım. Fotoğraflar çektim. Sonunda Rumeli Feneri'nde çekmeye karar verdim

Mustafa Emin Büyükcoşkun: Filmin senaryosunun nihai halini alması yaklaşık bir yıl sürdü. Bu süreçte Mecid Mecidi, Semih Kaplanoğlu, Ayşe Şasa, Orçun Köksal ve Mihan Kaşani eleştiri ve önerileriyle senaryonun gelişimine katkıda bulundular. Filmin yapım hazırlıklarına 2007 Temmuz'unda başladık. Süleymaniye'de filmi çekeceğimiz bekâr odasını ararken bir yandan da gerekli kostüm, dekor ve ışık malzemesini tedarik ettik. Oyuncuları senaryo yazarken düşünmüştüm. Sadece zabitaları ve oda arkadaşlarını bu süreçte ayarladık. Çekimlerden bir hafta evvel odayı tuttuk ve gerekli dekor düzenlemesini yaptık. Malzemelerimizi ve ışıklarımızı yerleştirdik. Başrol oyuncumuz Enes de rolüyle daha sağlıklı bir ilişkiye girebilmek için burada kalmaya başladı.

Can Evrenol: Epey doğaçlama bir projeydi bu. NYFA'da (New York Film Academy) 8 haftalık film kursunda bize dördüncü haftada verilen bir ödevdi. Oyuncu arkadaşımın projeyi konuştuk tartıştık ama ön hazırlık gerçekten çok az oldu diyebilirim. Kendime yol göstermesi için bir storyboard çizdim. Mekânları buldum. Mekânlara göre hikâye geliştirdim biraz aslında. Çekimler esnasında kafamda montaja karar veriyordum. Bütün bu doğaçlamaya rağmen hikâyenin ruhuna çok bağlı bir film çıkardığımı düşünüyorum.

Sait Korkut: En zor kısmı senaryoydu. Bir yılı aşkın bir süre senaryo üzerinde uğraştım. Emin olmadığım bir senaryoyu çekmek istemiyordum. Ortada iç içe geçmiş birçok hikâye vardı ve bunların arasındaki denge iyi tutturulmalıydı. Ayrıca filmde skeçvari bir hava oluşmasını da istemiyordum. Senaryonun olgunlaştığını hissettikçe oyuncuları belirlemeye başladım. Orada da ana karakter İrem'i oynayacak oyuncuyu belirlemek zordu. İrem'e hikâyeyi ilk anlattığımda şaşırırdı. Kendi adını taşıyan bir filmde oynayacaktı. Hoşuna gitmişti ama oynamakta tereddüt etti. Ben de bekledim. Başka birkaç alternatif vardı. Onlarla deneme çekimleri yaptım. Ama tatmin olamıyordum, bu yüzden de filme bir türlü başlayamadım. Sonunda bir gün - altı ay geçmişti teklifimin üzerinden - İrem gelip oynaya-

çağım, dedi. Onunla birkaç deneme çekimi yaptık ve filme başlamaya karar verdim.

Hakan Savaş Mican: Filmden önce bir evde iki insan arasında gecen, temel bir çatışmayı sözlerle ve yüzeysel olarak değil, alttan alta ve derinden anlatan, uzun planlardan oluşan bir film fikri vardı aklımda. Ve tabii bütün bunları bireysel bir mesele çerçevesine koymak niyetindeydim. Bütün bu öğeler aslında sinemayı sinema yapan temel unsurların basında geliyor. Amacım büyük cümleler yerine küçük sözler söyleyerek başlamakta sinemaya. Senaryoyu 3 haftalık bir sürede yazdım. Karlotta bana dramaturjik acıdan destek oldu. Mekân zaten benim kendi evim. Baştan beri de belliydi burada çekim yapacağım. Oyuncuları ise 1 haftalık bir casting sürecinin ardından seçtim.

Melisa Önel: Senaryo aklıma 3-4 yıl önce gelmişti, onu biraz geliştirdim. Çalışmak istediğim oyuncuların çoğunluğu önceden belliydi, onlarla ön görüşmeler yapmak karakterlerle alakalı konuşma fırsatım oldu. Mekânları çekim öncesinde gezerek ve izinleri önceden alarak seçtim.

Didem Şahin: Hazırlıksızdım. Belgesel film için detaylı bir hazırlık süreci olması gerekir aslında ama Beyrut filminin durumu farklıydı. Tamamen spontane gelişti. Sadece Lübnan'a gitmeden önce orada olabilecek herhangi bir duruma karşı hazırlıklı olabilmek amacıyla savaş sırasında bölgede habercilik yapmış olan bir muhabirle ilişkiye geçtim. Kendisi bana ön bilgi açısından çok yardımcı oldu.

Seyfettin Tokmak: Çekim öncesinde genel olarak "mekânın içindeki insana" göre senaryo yazmamdan dolayı mekânın çerçevesine, neler sunduğuna, içinden ne gibi öyküler oluşabileceğine yönelik saha çalışması yaptım. Mekânın belirlenmesiyle birlikte, içinde nasıl insanların yaşayabileceği, nelerin şekillenebileceği ortaya çıkıyor. Beykoz, Paşabahçe semti, filmim için en uygun atmosferi- hem kenti hem köyü- sunması açısından çok doğru bir seçim oldu.

Kısa filmlerinizde oyuncularınızı nasıl seçiyorsunuz? Amatör ya da profesyonel oyuncu seçiminiz var mı?

Banu Akseki: Amatör ve profesyonel karışıktı.

Deniz Arslan: Bu filmimde iki profesyonel oyuncuyla çalıştım. Ama uzun metrajlı bir film olacak yeni projemde 2 amatör oyuncuyla çalışacağım çünkü senaryodaki karakterlere daha uygunlar.

Mehmet Aslan: Ben de oyuncu olduğum için oyuncuların profesyonel olmasına dikkat ediyorum. Bazı roller vardır gerçekten oyunculuk ister. Siz bunu oyuncu olmayanla başaramazsınız. Başarabilen yönetmenler de olabiliyor tabii. Oyuncu olmayan kendini oynar, oyuncu ise başka bir karakteri canlandırır. Fark da bu bence.

Mustafa Emin Büyükcoşkun: Amatörlükten ziyade belirli bir takım kalıplara girmemiş ve daha esnek çalışabilen oyuncularla çalışmak avantajlı oluyor. Genelde senaryoyu yazarken çevrenizdeki bir takım karakterleri yahut konuyu aldığınız hikâyenin karakterini düşünüyorsunuz. Bu oyuncu seçiminde bir özdeşleşme yaratabiliyor. Profesyonel oyuncularla çalışmak maddi imkânlar açısından biraz zor bir durum. Ama kısa filmlerde ücret almadan oynayarak destek veren sanatçılar da var. Esneklik bir diğer sıkıntı. Kısa filmin prodüksiyon şartları genelde profesyonel sahaya göre daha sıkıntılı olduğundan profesyonel oyuncularla çalışmak biraz cesaret istiyor açıkçası

Can Evrenol: Yok. Amatör veya profesyonel olmasından önce aramızdaki diyalog ve takım oyunu daha önemli.

Sait Korkut: Senaryoyu yazarken oyuncuları belirlemeye çalışıyorum. Bazen belirlediğim oyuncuya göre senaryo şekillenebiliyor. Profesyonel oyuncuların –ki bunlar genellikle tiyatro kökenliler oluyor – “oynama” halleri beni rahatsız ediyor. Daha çok “oyuncu” olmayanlarla çalışmayı yeğliyorum. Sanırım, istediğim ruh halini onlara daha kolay geçiriyorum.

Hakan Savaş Mican: Benim amacım bu filmde amatör oyuncu kullanmaktı. Bu yüzden özellikle anne rolü için

tanıdığım ve bana çevreden önerilen amatör oyuncularla casting yaptım. Ancak pek başarılı bir süreç olmadı bu. Ve kısa sürede profesyonel oyuncularla karar kıldım. Oğul rolü için kafamda hep buradaki kara kafalı Türk genci kalıplarını yıkan bir figür vardı. İsmail Şahin hem oyunu hem de görünüşündeki farklılığı ile beni ikna etti.

Melisa Önel: Oyuncuların tümü profesyonel olarak bu işle uğraşan insanlar.

Didem Şahin: Belgesel filmde profesyonel oyuncu kullanabilirsiniz eğer canlandırma yapacaksanız. Ya da farklı gerekçelerden dolayı bir oyuncu kullanmanız gerekebilir. Ama ben henüz bir oyuncuyla çalışmadım.

Seyfettin Tokmak: Oyuncu seçiminde mekânın içinde yaşayanlar esin kaynağı olduğundan çok zorlanmadım. Amatör oyuncular ya da şöyle demek daha doğru olur, oyuncu-luktan bihaber olanlar ile çalışmak insanı, oyunu, oyuncuyu, tanımak açısından çok şey kattığı için denemeyi tercih ettiğim bir yöntem. Başrol oyuncularımı Paşabahçe'nin sakinlerinden seçtim... Ve çok kolay oldu...

Senaryonuz özgün mü yoksa uyarlama mı? (Uyarlamaysa nereden ya da kimden lütfen belirtin.)

Banu Akseki: Özgün

Deniz Arslan: Özgün

Mehmet Aslan: Senaryom Ferit Edgü'nün 'ilk öyküler'inden

Mustafa Emin Büyükcoşkun: Senaryo fikir ve hikâye olarak tamamen özgün.

Can Evrenol: Uyarlama. Sulhi Dölek'in Vidalar adlı eserinden.

Sait Korkut: Özgün.

Hakan Savaş Mican: Senaryo özgün. Temelde benim anem ile aramdaki çatışmayı anlatıyor. Ancak filmin olay örgüsü benim hayatımdan değil.

Seyfettin Tokmak: Özgün.

Sürekli birlikte çalıştığınız bir ekibiniz var mı?

Banu Akseki: Hayır, ama gelecek filmimde de aynı ekip ile çalışmayı düşünüyorum.

Deniz Arslan: Evet var. Filmi birlikte yönettiğim Georg Wexberg'in yanı sıra gene bu filmde birlikte çalıştığım Philipp Grausam ve aynı zamanda kız arkadaşım da olan Marlene Mayer'i sayabilirim. Marlene ile proje geliştirme ve senaryo yazma kısmında da birlikte çalışıyoruz.

Mehmet Aslan: Belki bu ekiple olabilir. Ama zaman gösterecek.

Mustafa Emin Büyükcoşkun: Yapım öncesinde teorik tartışmalarımızı yürüttüğümüz ve senaryo çalışmaları yaptığımız Hayal Perdesi Sinema Topluluğu var. Prodüksiyon ekibiye yavaş yavaş oluşuyor. Mesela görüntü yönetmeni Orkan Bayram bir sonraki filmde kesinlikle yanımda olmasını isteyeceğim birisi. Prodüksiyon koordinatörüm Mücahit Eker de kesinlikle her prodüksiyonun ihtiyaç duyduğu türde çok özverili bir arkadaşım. Sanat yönetmenim Ayşe Gülsüm Özel de tahminimden çok daha fazlasını çıkararak atmosferi oluşturma ciddi katkıda bulundu. Tüm bunlar bundan sonraki projelerimde arayacağım bir ekibin oluşmasını sağladı.

Can Evrenol: Maalesef daha yok.

Sait Korkut: Birlikte çalıştığım ekip Diyarbakır Sinema Kulübü'nden arkadaşlarım. Bizim kulüpte imece usulü çalışma hâkim. Bir taraftan birlikte film izleyip tartışırken, diğer taraftan bu filmlerin ve tartışmaların bizde bıraktığı tortularla filmler çekiyoruz. Ben aynı arkadaşlarla çalışmayı yeğliyorum. Bir sinema dili yakalamak adına önemli olduğunu düşünüyorum.

Hakan Savaş Mican: Ekip değil ama ekibin çekirdek kadrosunu oluşturacak ve hep birlikte çalıştığım isimler var. Bunlar da sinema okulundaki arkadaşlarım.

Melisa Önel: Işık şefi ekibin en kalıcı kişisi diyebilirim. Uzun zamandır fotoğraf alanında birlikte çalıştık.

Didem Şahin: Henüz yok. Ama bundan sonra olmasını istiyorum. Uyumlu çalışabileceğiniz bir ekip çok zor olan film sürecini nispeten rahatlatır. Daha önemlisi film kolektif bir süreçtir ve siz kendiniz için doğru insanlarla çalışıyorsanız bu süreç çok keyifli ve her açıdan öğretici ve geliştirici olacaktır. Emin olun bu durum filminizin kalitesi ne olduğu gibi yansır.

Seyfettin Tokmak: Sürekli birlikte çalıştığımız bir ekibimiz var. Bağımsız hikâye anlatmak, düşünce bağlılığı olan bir ekiple mümkün olabiliyor.

Sinema dilinizi oluştururken dünyadan ve Türkiye'den etkilendiğiniz yönetmenler oldu mu?

Deniz Arslan: Wes Anderson and Jim Jarmusch.

Mehmet Aslan: Hayır olmadı.

Mustafa Emin Büyükçoşkun: Şüphesiz; özellikle Andrej Tarkovksy ve Macid Macidi özgün bir sinema dili oluşturma noktasında bana ciddi manada yol gösteren yönetmenler. Macidi ustayla bizzat bir araya gelme ve tecrübelerinden yararlanma imkânı da çok büyük bir şanstı benim için. Öte yandan Semih Kaplanoğlu bu topraklarda gerek sinema anlayışı, gerek insani kaygıları, gerekse filmleriyle ciddi manada kendimi yakın hissettiğim bir yönetmen. Ne mutlu ki kendisiyle de birlikte çalışma ve değerli birikiminden istifade etme şansım oldu. Bunun yanı sıra Abbas Kiarostami, Yasujiro Ozu, Tsai Ming-Liang, Hsiao-hsien Hou, Aleksander Sokurov, Robert Bresson ve Zeki Demirkubuz da takip ettiğim, beslendiğim ve filmleri üzerinden sinemasal meseleler üzerine kafa yorduğum ustalar arasında.

Can Evrenol: Tabi ki. Stanlay Kubrick, David Cronenberg, David Lynch, Michael Haneke, Gaspar Noe, Lukas Moodysson, Ulrich Siedl aklıma ilk gelenler. Türkiye'den de Zeki Demirkubuz kesinlikle.

Sait Korkut: Diyarbakır Sinema Kulübü çok fazla film izleyen ve sinema üzerine kafa yoran bir ekip. Bu ortamda birçok yönetmenden etkilenmemek mümkün değil. Ben İran Sineması'nın belgesel – kurmaca havasını, özellikle Abbas Kiarostami'yi kendi sinema dilimi oluşturmak açısından oldukça önemli buluyorum. “İrem”in kökenlerinde de, Kiarostami'nin “Arkadaşımın Evi Nerede?” filmi yatar. Luis Bunuel'in ise yaklaşımını etkileyici buluyorum. Onun sakın sakın akıp giden filmlerinde fena bir yıkıcılık, ters yüz ediş var. Senaryolara Bunuel gibi bakmak, Kiarostami gibi anlatmak isterim.

Hakan Savaş Mican: Elbette. Ama daha sinema dilimi oluşturmadım ki! Eğer bir gün gerçekten kendime has ve özgün bir sinema dili oluşturabilirsem bunda Ingmar Bergman, Yasujiro Ozu, Michaelangelo Antonioni, Vittorio de Sica gibi yönetmenlerin etkileri olacak. Birbirinden alabildiğine farklı bu yönetmenlerin hepsinden etkilenen ve kendine özgün olan bir sinema dili zaten henüz yok! Kim bilir belki ben yapınca olur.

Melisa Önel: Andrei Tarkovsky ve Ingmar Bergman'ın filmlerini çok severim.

Didem Şahin: Ken Loach (özellikle film ekibi ile ve oyuncularıyla çalışma tekniği açısından), Michael Winterbottom, Abbas Kiarostami. Bunu dışında seyrettiğim tüm nitelikli drama ve belgeseller bir şekilde beni besliyor.

Seyfettin Tokmak: Kanımca sinema etkilenmeden yapılamayacak sayılı sanatlardan biri...Abbas Kiarostami, Macid Macidi, Theo Angelopoulos, Yılmaz Güney.

Türkiye'deki kısa film piyasasını takip ediyor musunuz? En belirgin farklar neler sizce?

Banu Akseki: Takip edemiyorum

Deniz Arslan: Türkiye'de yaşamadığım için maalesef olmasını istediğim kadar takip edemiyorum.

Mehmet Aslan: Açıkçası ortak bir dil veya biçimden ziyade popüler bir takım tema ve tarzlardan bahsetmek mümkün.

Bunlar da genel olarak üzerine az kafa yorulmuş senaryolardan, niteliksiz beslenme kaynaklarından ve sinemasal olmayan kaygılardan kaynaklanan eserler.

Can Evrenol: Hisar 2008 gerçekten çok hoşuma giden 8 filmi bir araya getirmişti. Normalde festivallerde 10 film izlediniz mi 8 tanesini beğenmiyorsunuz. Türkiye’den bir yılın çok kötü filmle beraber gayet güzel kısa filmler de çıkıyor. Yurt dışında da durum böyle o yüzden pek bir fark belirtmeyeceğim.

Hakan Savaş Mican: Ne yazık ki fazla takip edemiyorum. Sadece iki yıldır Nürnberg Film Festivali’ne seçilen filmleri izleme fırsatı buldum. Edindiğim izlenim şu. Türkiye’den gelen filmler genelde teknik açıdan güçlü değiller ve yönetmenlerin sinemaya aktardıkları mühim konular olsa da filmler gereksiz bir şekilcilik altında eziliyor. Sanki söylenilen şeyden çok o şeyin nasıl söylendiği ön plandaymış gibi geldi bana.

Didem Şahin: Son dönem festivaller sayesinde kısa filmleri ve belgesel filmleri izleme şansım olabiliyor. Onun dışında çok takip edemiyorum.

Türkiye’de (yurtdışında yaşıyorsanız, yaşadığınız ülkede) ortak bir kısa film dilinden söz edebilir miyiz?

Mehmet Aslan: Henüz değil.

Mustafa Emin Büyükcoşkun: Açıkçası ortak bir dil veya biçimden ziyade popüler bir takım tema ve tarzlardan bahsetmek mümkün. Bunlar da genel olarak üzerine az kafa yorulmuş senaryolardan, niteliksiz beslenme kaynaklarından ve sinemasal olmayan kaygılardan kaynaklanan eserler.

Can Evrenol: Hayır.

Sait Korkut: Dijitalle birlikte Türkiye’de de film üretimi arttı. Birikimler kaçınılmaz olarak yeni arayışlara yol açacaktır. Bu arayışların içinden de yeni, farklı düşünceler çıkacaktır. Ama iletişimin bu kadar kolaylaştığı, dünyada üretilen her esere rahatlıkla ulaşabildiğimiz bu çağda ulusal çizgiler içinde kalmak mümkün görünmüyor. Ortak bir

sinema dili için başka dışsal nedenler de oluşmalı. İran Sineması'nın oluşmasında İran'daki kapalı rejimin etkisi olması gibi. Ortak sinema dili olan çeşitli ülkelerin yönetmenlerinden bahsetmek sanki daha gerçekçi.

Hakan Savaş Mican: Hayır. Galiba bunu hiçbir ülke için söyleyemeyiz.

Melisa Önel: Genelde gerçekçiliğe bağlı, gündelik hayattan öykülerin yalın bir dille anlatıldığı filmler ağırlıklıymış gibi geliyor bana.

Didem Şahin: Bu soruyu hakkıyla yanıtlamak için daha fazla kısa film seyretmem gerek.

Seyfettin Tokmak: Türkiye'de ortak kısa film dilinde bahsetmek şimdi için zor olabilir ama yakın zamanda ortak bir dilin varlığını mümkün görüyorum.

Kısa filmciler olarak birbirinizin projelerini destekliyor musunuz? Bir örgütlemeye dâhil misiniz?

Banu Akseki: Hayır

Deniz Arslan: Herhangi bir organizasyona dâhil değilim ancak film yapan arkadaşlarımla hep temas halindeyim. Birbirimizi elimizden geldiğince destekliyor ve deneyimlerimizi paylaşıyoruz.

Mehmet Aslan: Bir örgütlenmeye dâhil değilim. Ama bir oyuncu olarak hep destek oldum.

Mustafa Emin Büyükcoşkun: Böyle kolektif bir çabamız var. Mithat Alam Film Merkezi ve Hayal Perdesi Sinema Topluluğu ekseninde sinemasal üretimler gerçekleştirmeye çalışıyoruz. Bu noktada aynı sinemasal kaygı ve duyarlılıklara sahip olmanın önemli bir etkisi olduğunu düşünüyorum.

Can Evrenol: Hayır, dâhil değilim ama beğendiğim kısa filmlerin yönetmenleriyle hemen bağlantıya geçmeye çalışıyorum.

Sait Korkut: Diyarbakır Sinema Kulübü bölgede sinemayla ilgili tüm ekinliklere destek vermeye çalışıyor. Ben de bu

kulübün üyesi olarak destek aldığım gibi birçok projede de çalıştım. Bütün bu çalışmalar ımece usulü yapıyor.

Hakan Savaş Mican: Ben bir örgütlenmeye dâhil değilim. Ama sinema okulundaki arkadaşlarıma destek veriyorum.

Melisa Önel: Daha önce destek amaçlı kimi arkadaşlarımla projelerinde yer aldım ama son dönemlerde ilk defa ciddi bir şekilde ekip ruhu denen şeyi hissettim ve aynı şeye heyecanlandığım insanlarla çalışmaya başladım diyebilirim. Ama bu bir örgütlülükten ziyade bireysel tanışıklık ve proje bazı gerçekleşiyor.

Didem Şahin: Belgesel film ile uğraşan arkadaşlarımla yeni proje aşamasında imkânları ölçüsünde her türlü desteği sunmayı önerdiler. Bence bu muhteşem bir dayanışma. Ama henüz örgütlü bir yapıya dâhil değilim.

Seyfettin Tokmak: Kısa filmci olarak birçok kısa film deneyiminin, kameraman, montajcı, sesçi, olarak parçası oldum. Ama herhangi bir örgütlenmeye dâhil değilim.

Kısa filmlerde müzik kullanımı hakkında ne düşünüyorsunuz? Kullandığınız müzik telifli mi?

Banu Akseki: Bu konuda tek bir düşüncem yok. Projeye ve anlattığınız hikâyeye bağlı

Mehmet Aslan: Gerekli ise kullanılmalı. Ama filmi de müzikle kurtarmaya da çalışmamalı. Kullandığımız müzik telifli, müzisyen bir arkadaşım yaptı.

Mustafa Emin Büyükçoşkun: Genelde özensiz ve bilinçsiz bir kullanım yaygın. Telif konusundaki duyarsızlık da cabası. Müziğin mümkün olduğunca tasarruflu bir şekilde kullanılması ve telif konusunda da mutlaka girişimde bulunulması taraftarım. Filmimde müzik kullanmadım, ama ses bandında ortamdaki gelen müzik sesi mevcut.

Can Evrenol: Telif hakkı kesinlikle alınmalı evet, ama bir yandan da daha makul fiyatlar olmalı diye düşünüyorum. Benim kullandığım müzik ‘sadece festivallerde gösterilmek üzere’ telifli.

Sait Korkut: Sinemada müzik kullanımının tartışılması çok iyi. Film çekenlerin yaptığı ilk iş görüntünün altına müzik döşemek oluyor. Böylelikle duyguların daha iyi aktarılacağı sanılıyor. Bu da yapılan işi bayağılaştırıyor aslında. Müzik, filmin seslerinden biridir, her filmde de gerekli değildir. Sanatçı hangi müziği kullanacağından çok “nasıl” ve “ne amaçla” kullanacağını tartışmalı, anlam kadar biçimle de ilişki kurabilmelidir. Müziğin filmin bütünlüğüne katkısını iyi hesaplamalıdır. İlk filmimde müziğin, görüntüleri çok iyi anlamlandırdığını düşünmüş ve müziği hovardaca kullanmıştım. İrem filminin ise müziği yok ama filmde müzik var. Bunu da dikkatli izleyici için bir yanılsama, bir rüya, emin olamama hali olarak tasarladım. Ara ara bir yerlerden gelen bir müzik sesi duyulur, çok da anlamı yoktur. Sonlara doğru ana karakterle birlikte buluruz müziğin kaynağını. Aslında, komşunun sesini fazla açtığı teybi dinlemek gibi doğal bir ortam sesidir.

Hakan Savaş Mican: Benim kullandığım müzik telifli. Filmde müzik konusundaki fikrim ise kısa film için de uzun film için de aynı. Buna yönetmen değil filmin sinema dili karar vermeli.

Melisa Önel: Kısa filmlerin genelde bütçeleri olmadığı için telifli müzik kullanmaları da zor. Benim filmimdeki tüm sesler orijinaldi. Daha önce yaptığım bir projede ise Polonyalı bir bestecinin müziğini kullanıyordum. Onun için de izin almıştım ama ticari bir film olmadığı için telif ödemem gerekmemişti.

Didem Şahin: Belgesel filmde mümkün olduğunca müzik kullanmamak niyetindeyim. Gerçi ilk filmde öyle olmadı ama gelecek filmlerde kullansam dahi film kendine özgü müziklerini kendi yaratsın istiyorum. Elbette bunun madde karşılığı ne ise ödenmeli.

Seyfettin Tokmak: Kısa filmde ziyade filmde müzik kullanımını kendi içinde birçok denkleme olan bir uygulama. Ben bu uygulamalardan, filmi farklılaştırmayan, görüntünün içinde hikâye ile birlikte eriyebilen bir kullanımı tercih ediyorum. Kullandığım müzik hem telifi olan hem de telif

çabasına girilmiş fakat iletişim kurulamadığı için telifi alınamamış besteler de var.

Yeni projeleriniz var mı? Kısa metrajlıyla mı devam etmek istiyorsunuz yoksa uzun metrajlı projeleriniz de var mı?

Banu Akseki: Su anda bir kısa film daha yazıyorum. Bu ikinci kısıdan sonra uzun metrajlıya geçmeyi düşünüyorum

Deniz Arslan: Bu aralar Tanzcafe Jenseits isimli bir uzun film üzerinde çalışıyoruz. Hikâyesi tek bir gecede Viyana'da bir barda geçiyor. Ayrıca iki ayrı uzun filmin tretmanı üzerinde çalışıyoruz. Önümüzdeki iki yıl içinde onları da çekebilmeyi planlıyoruz. Bir tanesi İstanbul'da geçen bir hikâyeyi anlatacak.

Mehmet Aslan: Yazdığım bir kısa film senaryosu var. Uzun metraj için henüz erken olduğunu düşünüyorum.

Mustafa Emin Büyükcoşkun: Üzerinde çalışmayı düşündüğüm bir projem var. Bunu geliştirerek çekmek istiyorum. Hedefim bir HD, bir de 35mm proje gerçekleştirmek ve ardından da uzun metraja girişmek.

Can Evrenol: Şu anda dördüncü kısa filmimi çekmeye çalışıyorum. Uzun metraj için daha yolum var herhalde.

Sait Korkut: Kısa metrajın kendine özgü bir dili var. Ben kendi sinema dilimi buna çok yatkın bulmuyorum. Hali hazırda iki tane uzun metrajlı senaryom var. Bunlardan birini çekmeyi önüme hedef olarak koydum. İmkân bulabilirsem çekeceğim.

Hakan Savaş Mican: Geçtiğimiz yaz Berlin Brandenburg televizyon kanalı için yarım saatlik kısa bir film çektim. Ve saniyorum artık kısa film çekmek istemiyorum.

Melisa Önel: Şu an uzun metraj bir belgesel üzerinde çalışıyorum... Başlayalı 6 ay kadar oldu. Kasım gibi bitmesini umuyorum. Onun dışında bir senaryo üzerinde çalışıyorum. Bu yaz mekânları dolaşmayı umuyorum.

Didem Şahin: Henüz ön hazırlık aşamasında olduğum yeni bir belgesel çalışması var. Metrajının akıbeti bu aşama tamamlandıktan sonra belli olacak. Ama niyetim uzun metraj bir belgesel film yapmak.

Seyfettin Tokmak: Kısa metrajlı filmlere devam edeceğim. Fakat bu sürece üzerinde çalıştığım “Kırık Midyeler” adlı uzun metraj bir filmle ara vermek istiyorum.

BÜTÇE VE DESTEK

Film çekmek için herhangi bir yerden destek aldınız mı? Yoksa kendi imkânlarınızla mı çektiniz? Filminizin bütçesi nedir?

Banu Akseki: Belçika Kültür Bakanlığı’ndan destek aldım

Deniz Arslan: Herhangi bir destek almadım. 1000 Euro’ya kamera ve ses ekipmanı kiraladık ve sette yiyecek giderlerini karşıladık. Zaten çok küçük bir ekipdik ve herkes para almadan çalıştı.

Mehmet Aslan: Hiçbir yerden maddi destek almadım. Aklıma da gelmedi. Kendim yapabildiğim sürece destek almayı da düşünmüyorum.

Mustafa Emin Büyükcoşkun: Projeyi Bilim ve Sanat Vakfı finanse etti. Filmin bütçesi yaklaşık 5 bin YTL

Can Evrenol: Kendi imkânlarımla çektim. Vida almak için harcadığım bir 100 dolar ve kurs masraflarını saymazsak sıfır bütçe.

Sait Korkut: Filmi çekmek için herhangi bir yerden destek almadım. Filmin bütçesi 500 YTL’ydi onu da kendi imkânlarımla sağladım. Diyarbakır Sanat Merkezi’nde bizim sürekli kullandığımız teknik donanımız var. Onlardan yararlandım. Bir de arkadaşlarımla emeklerini saymam lazım...

Hakan Savaş Mican: Filmin bütçesi 2000 Euro. Bunu da okul karşıladı.

Melisa Önel: Omega Tilki için TÜRSAK aracılığı ile Kültür Bakanlığı’ndan 2.500 YTL destek almıştım. O bütçenin üzerindeki harcamaları kendim karşıladım. Şu anki belge-

sel için Heinrich Böll Vakfı'ndan biraz destek alıyorum ama aslen kendim finanse ediyorum diyebilirim.

Didem Şahin: Hayır, hiçbir maddi destek almadım. Maa-
leşef ilk filmlerin akıbeti bu galiba. Bütçenin tamamını
kredi kartlarımdan karşıladım, hala borçlarımı ödüyorum.
Ancak daha önce belirttiğim gibi ön hazırlığı yapılmış olan
bir proje olsaydı elbette yapım olanakları araştırılır belki
az da olsa maddi destek sağlanabilirdi.

Seyfettin Tokmak: Filmim için Kültür Bakanlığı'ndan
destek aldım. Bütçesi yaklaşık olarak 7.500 YTL civarın-
daydı. Kültür Bakanlığı'ndan 6.000 YTL destek aldım. Kül-
tür Bakanlığı ile tabii ki çok resmi bir süreç yaşadım. Dos-
yalar, imzalar, paraflar, noterler derken tamamlandı. Ama
bu sürecin sinema yapma deneyiminin en önemli parçala-
rından biri olduğunu düşünüyorum. Aslında bir çeşit ya-
pımcı ilişkisi kuruluyor Kültür Bakanlığı'yla.

**Yaşadığınız ülkenin Kültür Bakanlığı'ndan destek aldı-
nız mı? Aldıysanız bu süreçten ve ne kadar destek al-
dığınızdan bahsedebilir misiniz?**

Banu Akseki: Belçika Kültür Bakanlığı'ndan destek aldım.

Deniz Arslan: Bu film için herhangi bir fona başvurma-
dım. Ama uzun metraj projem Film Funds Vienna ve Avus-
turya Film Enstitüsü tarafından destekleniyor.

Mustafa Emin Büyükcoşkun: Almadım.

Can Evrenol: Almadım.

Sait Korkut: Almadım.

Hakan Savaş Mican: Hayır. Ama yeni filmim için alıyo-
rum.

Melisa Önel: Kültür Bakanlığı'na hiç başvurmadım.

Didem Şahin: Hayır almadım.

Kısa filminizden para kazandınız mı?

Banu Akseki: Ödüllerden ve televizyonda gösterildiği için
biraz kazandım

Deniz Arslan: Bildiğim kadarıyla hayır.

Mehmet Aslan: Evet. Akbank Kısa Film Yarışması'nda en iyi film ödülü aldı.

Mustafa Emin Büyükcoşkun: Henüz değil.

Can Evrenol: Hayır.

Sait Korkut: Hayır.

Hakan Savaş Mican: Hayır. Festivallerden gelen ödül paralarını gelecek filmin bütçesine aktarıyoruz.

Melisa Önel: Hayır.

Didem Şahin: Çok cüzi bir miktar TV gösterimi için ödeme aldım.

Seyfettin Tokmak: Hayır.

TEKNİK

Filminizi hangi teknik imkânlarından ve hangi post-produksiyon imkanlarından yararlanarak çektiniz?

Banu Akseki: HD

Deniz Arslan: Canon XL H1'le çektik. Bence harika bir HDV kamera. Filmi 'Final Cut'ta kurguladım ve renk düzenlemesi için Adobe After FX kullandım.

Mehmet Aslan: Arkadaşlarımın prodüksiyon şirketinde hallettik hepsini. Sağolsunlar

Mustafa Emin Büyükcoşkun: Filmi HDV formatında SONY HVR-V1 kamerayla çektik. Sesi doğrudan kameraya AKG boom ve Senneheiser yaka mikrofonlarıyla kaydettik. Işıklıandırmada da kendi imalatımız olan kinoflolar kullandık ve bunlar umduğumuzdan çok daha iyi sonuç verdi. Post-produksiyonda aktarmayı SONY HVR-M25 ile yaptık. Kurguyu ise MacBook Pro'da Final Cut Pro 6 ile yaptım.

Can Evrenol: NYFA'nın 16mm kameraları ve 'Final Cut' kullandım.

Sait Korkut: Diyarbakır Sanat Merkezi'nde bulunan Sony pd170 kamera, boom mikrofon ve ışık seti temel donanımımızdı.

Hakan Savaş Mican: Filmi Süper 16mm formatında çektik. Daha sonra negatif kurgusu yapıldı ve 'Blow Up' tekniği ile 35mm'ye aktarıldı.

Melisa Önel: Adaptörlü bir HDV ile filmi çektik. Sesi başka bir kameraya kaydettik. Montaj 'avid'de, ses tasarımı sanırım Logic pro da yapıldı ama ana olarak hem montajı hem de ses tasarımına uzun bir zaman ve önem vererek, işlerini çok iyi yapan insanlarla yapma imkânım oldu.

Didem Şahin: Panasonic mini DV ile dijital olarak çektim. Ekstra hiçbir teknik ekipman (mikrofon dahi) kullanmadım. Montajını kendi bilgisayarımda, 'Final Cut-pro'da yaptım.

Seyfettin Tokmak: Kısa filmimi JVC GYHD100 adlı HDV kamera ile çektim. Adobe Premiere 2.0 ile montajladım.

Filminizi dijitale mi peliküle mi çektiniz?

Banu Akseki: HD ile çektim, sonra peliküle aktarıldı

Deniz Arslan: Dijital.

Mehmet Aslan: Betacam SP kullandık.

Mustafa Emin Büyükçoşkun: HDV formatında dijital olarak çektik.

Can Evrenol: 16mm Arriflex çektik.

Sait Korkut: Dijitale.

Hakan Savaş Mican: Süper 16mm çektik. Ancak film malzemesini büyük şirketlerin arta kalanlarından kullandık. O yüzden bazı sahneler içinde farklı türden filmler kullanıldı. 2000 Euro ile daha fazlası da olmuyor!

Melisa Önel: Dijital.

Didem Şahin: Dijital.

Seyfettin Tokmak: Dijital.

GÖSTERİM OLANAKLARI, FESTİVAL VE YARIŞMALAR

Son zamanlarda kısa film festivallerinin sayısında bir artış var. Yönetmen olarak kısa film festivallerini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Deniz Arslan: Bence harika. Ne kadar çok festival olursa o kadar iyi. Ben çoğu zaman küçük festivalleri büyüklerden daha eğlenceli buluyorum. Çok daha sıcak ilişki kurmayı sağlıyorlar.

Mehmet Aslan: Artışın olması umut verici. Ama seyirci için yorucu bence. Arka arkaya 10'a yakın film izleniyor festivallerde, bu da izleme kalitesini düşürüyor

Mustafa Emin Büyükoçkun: Festivaller Türkiye şartlarında kısa filmlerin yegâne dağıtım ve gösterim mecrası. Dolayısıyla niceliksel bir artış iyi bir şey, ama niteliğin de buna paralel artması gerekiyor.

Can Evrenol: Çok sevindirici tabii, ancak içerik olarak çoğu zayıf festivaller.

Sait Korkut: Bu, işin doğası. Tekniğin ucuzlaması ve yaygınlaşması üretimi arttırıyor. Zaman içinde sınıflanacaktır.

Hakan Savaş Mican: Aslında ben festivallere pek ısınmadım. Umarım bu ileride değişir. Çok sayıda seyirci ile buluştukça her şey güzel. Ama bir festivalin kısa film bölümünde filminiz topu topu 5 seyirciye gösterildikten sonra seyirci karsısına çıkınca insanın keyfi kaçmıyor değil. Buna da alışmak lazım tabii. Bu tür durumları artık daha sakın karşılamaya çalışıyorum.

Melisa Önel: Hangi festivallerin benim filmime uygun, hangilerinin olmadığını seçmek zor. Benden daha bilgili olan insanların tavsiyeleriyle festivallere yolladım filmimi. Bana kalsa filmi bitirdikten sonra hiçbir yere gönderme niyetinde bile değildim.

Didem Şahin: Kısa film ve belgesel filmleri izleyebileceğim nadide imkânlar olarak değerlendiriyorum. Bununla birlikte elbette kendi filmimi izleyicilere ulaştırabileceğim önemli bir alan. Ayrıca festivaller sayesinde hem izleyici

hem de diğer filmcilerle bir araya gelebiliyorsunuz. Özellikle film sonrası sohbetlerin her iki taraf içinde oldukça geliştirici olduğunu düşünüyorum.

Seyfettin Tokmak: Festivallerin film yapmanın en önemli parçası olduğunu düşünüyorum. Fakat kısa film festivali yapmanın belediyeler aracılığıyla bir çeşit siyasi ranta dönüştüğünü görmek rahatız edici. Her haftaya bir kısa film festivali düşüyor ama süreklilik, içerik ve değerlendirme alanlarında ciddi zaaflar var. Bir "Ulusal Kısa Film Merkezi" bütün bu üretimler için bir rehber veya zemin olabilirdi.

Kısa film festivallerindeki ve yarışmalarındaki süre sınırlandırmalarını nasıl değerlendiriyorsunuz? Süre şartından dolayı müdahale etmek durumunda kaldığınız bir filminiz oldu mu?

Deniz Arslan: Şu ana kadar hiç bir filmimi yeniden kur-gulamam gerekmedi. Ama zaten hiç yapmayacağım bir şey. Hikâyemi anlatmak için o kadar süreye ihtiyacım olduğunu düşünmesem zaten o süreyi kullanmazdım. Dolayısıyla o konuda bir geri adım atmam. Böyle bir durumda filmimi olduğu şekilde kabul edecek başka bir festival bulmayı yeğlerim.

Mehmet Aslan: Gerekli, yoksa film kısa olmaz. Eğer talep varsa 20 dakikadan uzun filmler için "orta metraj" film festivalleri düzenlenebilir.

Mustafa Emin Büyükcoşkun: Bu bana anlamsız geliyor. Zaten 'kısa' bir tür, ama süre sınırlaması gereksiz ve etik dışı bir müdahale. Filmimi kısaltmadım ve bu yüzden de katılamadığım festivaller oldu.

Can Evrenol: Normal buluyorum. Hayır olmadı.

Sait Korkut: Tüketim endeksli bir yaklaşım. Filmi festival için sınırlamak veya festival için film yapmak bana sanatsal bir duruş gibi gelmiyor. İrem filmi 24 dakikaydı. Birçok arkadaş festivallere katılamayacağı için kısaltmamı istedi. Bense festivallere katılmamayı yeğledim.

Hakan Savaş Mican: Hayır. Ben süre sınırlandırılmasını iyi buluyorum. Çünkü yarım saat ve üzeri filmler zaten genelde uzun film prensipleri üzerinden işliyor. Başka şansları da yok zaten.

Melisa Önel: Evet, bir defa kısaltmam gerekti. İyi de oldu, bir türlü atamadığım bir iki sahneden kurtulmamı sağladı. Ama filmle çok mutlu olsaydım kısaltmazdım herhalde

Didem Şahin: Belgesel filmlerde kategorinin uzun metraj, orta metraj ve kısa metraj olması gerekir. Bu uluslararası festivallerde açık şekilde belirtilmiştir. Ben kendi filmimin suresini kısalttım. Filmin kendisi bunu gerektiriyordu. Sonrasında zaten olumlu eleştiriler aldım.

Seyfettin Tokmak: Süre şartını anlıyorum ama süre şartı yerine ön değerlendirmeden sonra teknik ve içerik kalite şartı aransa daha iyi olur. Bu sorundan dolayı müdahale ettiğim filmim Güvercin Taklası oldu.

Festivallerdeki tür ayrımları hakkında ne düşünüyorsunuz?(Geleneksel olarak, kurmaca, deneysel, animasyon, belgesel, vs.)

Deniz Arslan: Ben aslında bunu ayırmıcılık olarak tanımlamıyorum. Bir yarışmada bir şekilde tür düzenlemesi olmalı.

Mehmet Aslan: Çok da gerekli değil aslında. Özünde hepsi kısa filmidir.

Mustafa Emin Büyükcoşkun: Bu tarz kategorilerin uzmanlaşmada ve farklı üretim alanlarının oluşmasında zengin bir rolü olduğunu düşünüyorum. Bence bu kategoriler ayrı ayrı ödüllerle desteklenmelidir.

Can Evrenol: Deneysel ve kurmaca diye bir ayrım olmasını anlamıyorum. Bir film hem deneysel hem kurmaca olabilir. Kaldı ki bir filmin deneysel olup olmadığına karar vermek de çok yاپay, sübjektif bir karar.

Sait Korkut: Kurmacalar film, diğerleri (deneysel, animasyon, belgesel) film değilmiş gibi bir anlayış ortaya çıkarıyor.

Hakan Savaş Mican: Ben buna karşıyım. Hatta belgeselleri bile aynı kategoride izlemek gerek. Bu tür şekilci ayrımlar bana pek anlaşılır gelmiyor.

Melisa Önel: Bazen bir filmi bir kategoriye sokmak zor olabilir sanırım ama daha önemlisi kişinin nasıl bir festivale başvuruyor olduğu gibi geliyor bana.

Didem Şahin: Aslına bakarsanız bu durum biraz karışık. Belki festival yöneticileri için kolaylık sağlıyordur ama animasyon bir belgeseli hangi kategoriye koyarlar bilmiyorum veya ben ileride uzun metraj drama-belgesel çekmeyi düşünüyorum. Bu film hangi kategoride değerlendirilir bilemiyorum.

Seyfettin Tokmak: Tür ayrımlarını izleyici olarak odaklanma açısından, üretici açısından ise üretim biçimi farklılıkları dolayısıyla gerekli buluyorum.

Festivaller dışında gösterim olanağı bulabiliyor musunuz?

Banu Akseki: Filmim festivaller dışında bir de Fransız televizyonunda gösterildi.

Deniz Arslan: İnternet, DVD kiralayan yerlerin dışında sinemalara gösterip göstermek istemedikleri sorulabilir. Bir dağıtımçıyla anlaşmak da önemli. Bence birçok olanak yaratılabilir. Ama bunun için biraz yaratıcı ve ısrarlı olmak lazım.

Mehmet Aslan: Henüz değil.

Mustafa Emin Büyükcoşkun: Kendi bireysel ilişkilerimizle kimi kültür merkezlerinde gösterimler düzenleme imkânımız olsa bu çok sınırlı oluyor.

Can Evrenol: Hayır.

Sait Korkut: Festivaller dışında gösterim olanağı pek yok. Yalnız, önümüzdeki yıllarda küçük özel televizyonların kısa filmlere daha çok ilgi göstereceklerini tahmin ediyorum. Bu, başka bir sektör de açabilir.

Hakan Savaş Mican: Berlin'de evet. Dışarıda hayır.

Melisa Önel: Pek değil.

Didem Şahin: Film İZ TV de gösterildi. Onu dışında Mit-hat Alam Film Merkezi'nde gösterildi. Özgür Üniversite'de Hüseyin Karabey'in İnsan Hakları ve Sinema dersine konuk yönetmen olarak katıldım.

Seyfettin Tokmak: Festivaller dışında gösterim olanağı yine festivallerin açtığı, TV gibi alanlar oluyor.

SİNEMA-EĞİTİM

Sinemayla uğraşmak için sinema okumanın ne gibi faydaları oluyor? Eğer sinema okuyorsanız ya da okuduysanız okuldan teknik ya da maddi destek imkânı bulabildiniz mi?

Banu Akseki: Sinema okulunda kurgu eğitimi gördüm ve sinemanın teknik temelini öğrenmemi sağladı.

Deniz Arslan: Ben sinema eğitimi almadım. Okula gitmek yerine, film izleyerek, filmler üzerine düşünerek, konseptler yaratarak, senaryolar yazara ve diğer oyuncu ve yönetmenlerle mümkün olduğunca bir araya gelerek öğrendim. Tabii bu sinema eğitimini okulda almayı önemsemediğim anlamına gelmesin. Fakat önemli olan elinizdeki olanaklardan ne çıkarabildiğiniz.

Mehmet Aslan: Sinema okumadım. Bir mesleği daha iyi öğrenmek için okul çok önemli.

Mustafa Emin Büyükcoşkun: Açıkçası bilinçli bir şekilde Sinema- TV okumak yerine Tarih alanında lisans yapmayı tercih ettim. Türkiye'de yetkin ve özgün bir teorik sinema eğitimi olduğunu düşünmüyorum. Teknik imkânlar açısından halimiz zaten ortada ki bu konuda sektörel ilişkiler çok daha işlevsel oluyor. Öte yandan ne anlatacağını bilmek, nelerden beslenebileceğini öğrenmek, nasıl anlatabileceğini öğrenmek ancak farklı disiplinlerde alınan eğitimle mümkün. Bunun için sosyal bilimler lisanslarının yararlı olduğunu düşünüyorum. Sinema- TV okumasam da bireysel çabalarımla girdiğim ilişkilerle pek çok imkân

elde ettim. Dolayısıyla prodüksiyon anlamında ciddi bir dezavantaj yaşamadım

Can Evrenol: Evet, en büyük faydası teknik imkân tabi.

Sait Korkut: Ben sinema okumadım. Bir sinema kulübünde yetiştim. Diyarbakır Sinema Kulübü'nün bir okul işlevi taşıdığını, bölgede sinemayla uğraşanlar için önemli bir sinemasal referans olduğunu söyleyebilirim.

Hakan Savaş Mican: Bana sinema okulu teknik açıdan ne öğretti şimdi pek bilemiyorum. Ama bu sürecin bana kesinlikle bir sinema bakış açısı ve bilinci aşıladığını söylemeliyim. Sanıyorum önemli olan da bu. Bunları edinmek için de okula gitmeye hiç ama hiç gerek yok!

Melisa Önel: İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde, Sinema bölümünde Yüksek Lisansımı tamamlamak üzereyim. Okulun teknik imkânlarından yararlanıyorum. Hem Omega Tilki için hem de şuan çektiğim belgesel için okul malzemelelerini kullanıyorum.

Didem Şahin: Ben Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi, Radyo, TV ve Sinema bölümü mezunuyum. Okul dönemi aynı zamanda çalışıyor olduğumdan çok fazla öğreniciliğimi yaşayamadım. Ama su anda Belgesel Film üzerine Londra da yüksek lisans yapıyorum ve çok faydasını görüyorum. Okul her türlü teknik imkânı sağladığı ve ödevler pratik gerektirdiği için elbette faydalı oluyor. Hocaların bu ödevleri kritik etmesi ve sınıfta arkadaşlarla bu ödevler üzerinden tartışmak, fikir telakkisinde bulunmak hem keyifli hem de eğitici.

Seyfettin Tokmak: Her ne kadar, film yapmak için sinema okumak en son aşamaysa da, sinema eğitimini en problemlili alanımız olarak görüyorum. 3 ayrı üniversitede (devlet ve özel) sinema eğitimi görmüş biri olarak sinema eğitimi teknik ve teorik altyapı olarak çok zayıf. Kurumsallaşmış bir eğitim biçimi yok. Eğitimin türünü akademisyenlerin kendi sinema zevkleri belirliyor. Feminist ve deneysel sinema alanında akademik baskıya uğradığımı söy-

leyebilirim. Teknik ve manevi destek olarak Bilgi üniversitesinden çok faydalandım.

Türkiye'deki sinema eğitimi hakkında bilgi sahibi misiniz? Gözlemediğiniz ya da tecrübe ettiğiniz farklar ve benzerlikler neler?

Banu Akseki: Türkiye'deki okullar hakkında fazla bir bilgim yok

Deniz Arslan: Maalesef yorum yapacak kadar bilgi sahibi değilim bu konuda.

Can Evrenol: Geçenlerde Bilgi Üniversitesi'nden sinema bölümü birincisi olarak mezun olmuş birinin filmlerini izledim. Filmlerin ne kadar zayıf olduğuna inanmadım! E insan biraz üzüüyor tabi.

Hakan Savaş Mican: Ne yazık ki hiç bir bilgim yok.

Didem Şahin: Benim için en belirgin fark elinize kamerayı alıp sokağa çıkabilme lüksünüz. Ben Marmara da okurken 'kamera' dersinde kameraya ancak dokunabilmişim. O da sınıfta!

HİSAR KISA FİLM SEÇKİSİ 2008

A Possible End

Deniz Arslan / 9'40" / Kurmaca

İki serseri, tipik tuhaf bir çift, karşılaşılıyor ve yollarına birlikte devam ediyor. Hoşçakal deme zamanı geldiğinde bu hiç de kolay olmuyor. Bir arada kalmak için bahane buluyor ve gerçek arkadaşlığın tadına varıp birbirlerine duydukları bağımlılığı yaşıyorlar.

Yönetmen hakkında:

Deniz Arslan, 1979'da Viyana'da doğdu. Multimedya okuduktan sonra video ve animasyon üzerine yoğunlaştı. Halen birçok video projesinde yönetmen ve kurgucu olarak çalışmaktadır.

Beyrut'a Gittiğimi Anneme Söylemeyin

Didem Şahin / 29'50" / Belgesel

Lübnan'ın çocukları savaşı anlatır. Didem'in bir film ekibi yoktur, yanında misafir olduğu ailenin oğlu Ali filmin asistanı olur.

Yönetmen hakkında:

Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo TV Sinema bölümünün mezunudur. Londra'da Brunel Üniversitesi'nde belgesel film yüksek lisans eğitimini sürdürmektedir.

Bir Cinayetin İki Öyküsü

Mehmet Aslan / 16'59" / Kurmaca

Birbirini takip eden iki adam. İlk defa karşılaşan ama birbirini tanıyan. Defalarca karşılaşmış defalarca ölen. İki adam, bir adam. Bir cinayet iki öykü.

Yönetmen hakkında:

Mehmet Aslan 1974 yılında doğdu. Pera Güzel Sanatlar Tiyatro Bölümünden mezun olan yönetmen Tiyatro Pera'da oyunculuk yapmaktadır.

Bir Temizlikçi Kadının Düşleri

Banu Akseki / 15' / Kurmaca

Gül'ün işi gün boyunca elektrikli süpürgeyle evi temizlemek, lekeleri kazımak ve yerleri silmektir. Daima başkalarının hizmetinde olan Gül'ün yaşamı hiçbir eğlence olmaksızın akıp gitmektedir. Bir rastlantı eseri Gül, kendi ruhunun yalnızlığının ve içinde bulunduğu dehşetli durumun farkına varır.

Yönetmen Hakkında:

Ankara'da doğan, iki yaşından beri Brüksel'de yaşayan Akseki sinema öğrenimi gördükten sonra kurguculuğa başladı. Hâlâ televizyon yapımlarında kurguculuk yapan Akseki, uzun metrajla atılmadan önce ikinci bir kısa film yapmayı planlıyor.

Güvercin Taklası

Seyfettin Tokmak / 17' / Kurmaca

Bir gecekondu mahallesinde, güvercin besleyen Savaş'ın uçma ve uçurtma tutkusuyla, doğuştan spastik Ercan'ın uçurtma ve uçma tutkusunun iç içe geçmiş anlatımıdır.

Yönetmen Hakkında:

Seyfettin Tokmak 1978 yılında Elazığ'da doğdu. Yeditepe Üniversitesi Sinema TV bölümünden mezun oldu. Bilgi Üniversitesi Sinema TV bölümü yüksek lisans programında tez öğrencisidir.

İrem

Sait Korkut / 17' / Kurmaca

Okulda nöbet tutma sırası İrem'dedir.

Yönetmen hakkında: 1974 Urfa doğumlu. İlk ve orta eğitimini Urfa'da tamamladı. 1988 yılında Ankara üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdikten sonra öğretmenliğe başladı. 2003'den yılından bu yana Diyarbakır Sinema Klübü aktivistlerindedir.

Omega Tilki

Melisa Önel / 16' / Deneysel

Omega Tilki, içinde üç farklı hikâyeyi barındıran, çizgisel olmayan bir yapı ile filmlerde yaşanan son duygusu üzürene bir denemedir.

Yönetmen hakkında:

1980 İzmir doğumlu Melisa Önel Bilgi Üniversitesi Sinema bölümü yüksek lisans öğrencisi. Aynı zamanda fotoğrafçılık yapıyor.

Sardunya

Mustafa Emin Büyükcoşkun / 18' / Kurmaca

Film, korsan film CD'leri satan bir seyyar satıcının öyküsünü anlatmaktadır. Günleri, kaldığı bekâr odası ve CD sattığı iskele arasında geçen genç işportacının hayatı bir gün tezgâhına gelen bir genç kızın ondan daha evvel hiç duymadığı bir film istemesiyle tamamen değişir. İşportacı filmi bulur, fakat kız bir türlü gelmez. Bekleyişi giderek saplantılı bir hale dönüşürken işportacının dış dünyayla ilişkisi kopmaya başlar...

Yönetmen hakkında:

Mustafa Emin Büyükcoşkun halen Boğaziçi Üniversitesi Tarih Bölümü'nde okuyor. İlk kısa filmini 10. Sınıfta çekti. Semih Kaplanoğlu'nun filmi Süt'te kamera asistanı olarak çalıştı. Çeşitli dergi ve gazetelerde film eleştirileri yazıyor.

Vidalar

Can Evrenol / 10' / Kurmaca

Tek başına, apartman dairesinde yaşayan bir yazar, halısının saçakları arasında nereden geldiğine anlam veremediği bir vida bulur.

Yönetmen hakkında:

Can Evrenol 1982, İstanbul doğumlu. Üsküdar Amerikan Lisesi mezunu. University of KENT at Canterbury'den Sanat Tarihi ve Sinema Sanatları dallarında diploma sahibi. Sinema Sanatlarından mezun olduktan sonra NYFA'nın 8 haftalık film yapımı kursuna katıldı.

Yaban

Hakan Savaş Mican / 18' / Kurmaca

İşçi olarak Almanya'dan birkaç yıl önce emekli olarak Türkiye'ye dönen Meryem, birkaç günlüğüne Berlin'deki oğlu Adem'i ziyarete gelir. Annesinin onu büyüttüğü evde tek başına yaşayan Adem'in düzeni, Meryem'in ziyareti ile altüst olur. İki farklı göçmen kuşağın çatışması içinde yabancılaşan anne-oğulun birbirlerine söyleyecek pek bir şeyi kalmamıştır.

Yönetmen hakkında:

Hakan Savaş Mican Karadeniz göçmeni bir işçi ailesinin oğlu olarak 1978 yılında Berlin'de doğdu. İlkokulu Giresun'da, liseyi Ankara'da okudu. Berlin'de mimarlık eğitimini tamamladığı 2004 yılında Alman Film Televizyon Akademisi'nde yönetmenlik eğitimine başladı. Daha önce farklı festivallerde gösterilen ve Nürnberg Film Festivali'nde en iyi kısa film ödülünü alan Yaban yönetmenin ilk filmi.